

Nieuwe weg

De stilte overvalt me
net zoals de nacht
Ik blijf erover denken:
wie had dit ooit verwacht?

Nu anderhalf jaar geleden kwam ik in de sneltrein terecht
en begon het gevecht
Alles ging maar door en door
en ja, je familie, daar ga je voor
Geen tijd om na te denken,
geen tijd om bij te tanken
Nee, alles doen om de kanker tegen te gaan
geen tijd om erbij stil te staan

Eerst de bestraling, dan de chemo's;
ik voel me waardeloos, emotioneel

Maar ik wil niet zeuren want ik moet door gaan
want de hormoonkuur komt eraan
Oh, geweldig, wat een pret
elke dag een "Kanker-tablet"
en daarbij later ook nog eens per drie maanden een spuit gezet

En dan komt na de afkeuring het besef en begint het door te dringen:
Had of heb ik kanker, dat soort dingen....

's Nachts lig ik vaak wakker in bed te staren
en niet alleen van de gratis opvliegers
maar meer om te denken hoe dingen voor die tijd waren
Ik merk dat ik veranderd ben
van andere dingen geniet en mezelf nu veel beter ken
En dat is dan wel weer iets positiefs aan het geheel
maar ja, in anderhalf jaar is dit wel erg veel

Ik sla een bladzijde om, dat was de laatste
Ik zal dit geheel toch ergens moeten plaatse
Samen met jou wil ik door
we openen een nieuw hoofdstuk en gaan er voor.

John van Zunderen